

maaske betragte som frafaldet. At Lovfor-
slaget Redaktion ikke finder det ærede
Medlems Billigelse, er der ikke noget at
gøre ved. Jeg mener, at det klart udtrykker,
hvad der skal ske.

Dernæst talte det ærede Medlem om
det store Statslaan, som skulde optages.
Derom har jeg jo i min forrige Bemærkning
sagt, at det undrede mig, at man spurgte
mig derom, da man i alle andre Partier er
klar over, at jeg ikke ret længe vil være
Finansminister. Det er ikke sikkert, at jeg
selv er saa klar over det som de øvrige Par-
tier; jeg er ikke sikker paa, at der vil blive
en saadan Situation, at det bliver andre
Partier, der kommer til at danne Ministe-
rium; men det mener man jo i de andre Par-
tier og fortæller det hver Dag. Derfor undrer
det mig noget, at man fra et andet Partis
Side giver sig til at spørge en saadan tids-
begrænset Finansminister, som jeg i disse
Partiers Øjne er i dette Øjeblik, thi det
maa jo da være ganske ligegyldigt, hvad
jeg mener om Statens finansielle Situation.
Det var denne Beskedenhed, der fik mig til
at svare paa den Maade. Jeg mener ganske
vist ikke, at de andre Partier vil faa Ret.
Om jeg bliver Finansminister eller ikke,
kender jeg ikke noget til, men jeg tror nok,
at Socialdemokratiet vil have Mulighed for
at faa Indflydelse paa det fremtidige Mini-
sterium ogsaa efter et Valg.

Men en anden Grund til, at jeg ikke
mente, der var Grund til at give det ærede
Medlem Tilslutning til, at der snart skulde
optages store Statslaan, er den, at jeg ikke
ser, at Statens finansielle Forhold er saa-
danne, at der foreligger en saadan Nød-
vendighed. Men den kan jo komme, og saa
maa jo de, der til den Tid er Ministre, tage
Stilling dertil. Men at jeg nu skulde kunne
skue ud over en saadan Situation og sige:
Det ærede Medlem har Ret, der trænges til
store Statslaan, vilde være fuldkommen
imod, hvad jeg har sagt saa mangfoldige
Gange om Situationen. Jeg mener ikke, der
er nogen Grund til det, og jeg finder, at det
vilde være en forkert Vej at slaa ind paa.
Jeg ved nok, at der fra det radikale Partis
Side, i alt Fald af visse Ordførere i Folke-
tinget, har været slaaet stærkt paa, at nu
maatte Staten ind paa at optage Laan.
Men jeg har holdt igen, og jeg vil holde igen,
saa længe der er Mulighed derfor. Jeg øn-
sker ikke, at Staten skal komme ind paa en
Laanepolitik, før den yderste Nødvendig-
hed er til Stede, og jeg ser ingen saadan
yderste Nødvendighed i Øjeblikket. Det
er mit Syn paa og Standpunkt til en frem-
tidig Laanepolitik. Hvilken Nødvendig-

hed der kan komme, enten saa længe jeg er
Finansminister, hvis det fortsættes, eller
under kommende Finansministre, kan jeg
naturligvis ikke udtale mig om.

Brandes: Med Hensyn til Fortiden
maa jeg maaske gøre den ganske korte Be-
mærkning, at naar der under Verdenskrigen
blev optaget mange Laan og efter den højt-
ærede Finansministers Mening flere Laan,
end det burde være sket, idet man i højere
Grad burde have brugt Skatter som Middel
til at skaffe Penge til Veje, tør jeg dog
maaske gøre opmærksom paa, at de Skatter,
der da blev foreslaaet, gik ikke glat igen-
nem, især ikke, naar det gjaldt at faa Social-
demokraterne med. Jeg havde adskillig
Vanskeighed med at faa ført saadanne
Skatter igennem, som var nødvendige, fordi
det socialdemokratiske Parti ud fra sine
Principper, som jeg i og for sig ikke her vil
udtale mig om eller bekæmpe, mente ikke
ret vel at kunne tiltræde saadanne Skatter,
og det var kun det stærke Tryk, som For-
holdene jo lagde paa alle, der til Slutning
gjorde, at ogsaa Socialdemokraterne rettede
sig efter det almindelige Krav.

Med Hensyn til det kommende Stats-
laan, om jeg saa maa sige, vil jeg dog gerne
gøre et Par Bemærkninger. Den højtærede
Finansminister siger — og det er jo inter-
essant —, at han ikke ser nogen som helst
Nødvendighed i Øjeblikket for at optage
noget saadant, og han vil, saa længe det er
muligt — han tilføjede: saa længe det er
muligt —, modsætte sig en saadan Foran-
staltning. Men da maa den højtærede
Finansminister jo vide, at han har i Kassen
tilstrækkeligt til f. Eks. at dække den Gæld,
som Staten i Øjeblikket staar i til Land-
mandsbanken. Efter Maanedsopgørelserne
fra Landmandsbanken skylder Staten i
Virkeligheden Banken 130 Mill. Kr. Det
vil glæde mig overordentligt, hvis den højt-
ærede Finansminister har de rede Penge,
saaledes at han, naar Banken kræver dem,
kan lægge dem i Bankens Kasse — det vilde
maaske være ikke ubehageligt for Banken
at modtage dem. Naar den højtærede Mini-
ster er saadan stillet, kan jeg begribe, at
han siger, at der ikke vil være Nødvendighed
for Statslaan. Hvis han derimod ikke har
Pengene til Raadighed, indser jeg ikke, ud
fra min mindre Kyndighed i dette Spørgs-
maal, hvorledes han skal klare sig overfor
en Fordring af den Art, som her er til Stede,
en Fordring paa Staten, der er ganske
klar, indrømmet af Staten og, som sagt,
figurerer til Indlandets og Udlandets Op-
lysning hver Maaned paa Landmandsban-